

Dragi profesori, parinti, colegi si distinsi invitati, va multumesc ca sunteti prezenti astazi.

Am onoarea si, totodata, ghinionul, de a fi studentul care tine acest discurs. Nu am aflat decat recent ca avea sa-mi revina privilegiul. Era mult prea tarziu ca sa mai apuc sa dau inapoi si sa-l las in mainile cuiva mai capabil. Cuvintele vor fi stangace, dar sper ca fiecare sa se regaseasca intr-un fel sau altul in cele ce urmeaza.

De ce ne-am adunat cu totii aici?

Daca prin 'aici' intelegem acest amfiteatru, atunci raspunsul este unul simplu: ne-am adunat ca sa ne luam ramas bun, ca sa marcam un capat de drum si sa sarbatorim un nou inceput.

Dar poate ca 'aici' ar trebui sa insemne altceva. 'Aici', la aceasta facultate. 'Aici', la aceasta specializare sau catedra. Pentru fiecare dintre noi, motivul va fi altul.

Mi-a luat ceva vreme pana am gasit propriul raspuns. Am intrat la aceasta facultate oarecum purtat de curent si multa vreme nu am reusit sa-mi explic ce cautam de fapt. Nehotararea m-a costat un an. Asa ca am acum privilegiul de a fi nu numai sef de promotie, dar si singurul sef de promotie din intreaga istorie a facultatii care reuseste sa termine la TAXA.

Ce s-a schimbat? Am ales sa infrunt situatia, cu mai multa hotarare si cu forte proaspete. Si am avut norocul sa intalnesc oameni deosebiti -- atat profesori, cat si colegi -- care m-au ajutat sa continui atunci cand, de unul singur, m-as fi impotmolit.

Acum, la capat de drum, imi este mai usor sa gasesc inteles in calea pe care am parcurs-o. De exemplu, primul an de facultate, cu care foarte greu m-am impacat -- imi dau seama acum ca a fost un an de formare. Ma refer la deprinderi esentiale pentru un student si viitor inginer. Lucruri precum: cum si cat sa inveti, astfel incat sa te alegi cu sfantul 5 si nimic mai mult. Cum sa-ti gasesti surse alternative de inspiratie atunci cand nici macar de 5 nu ai invatat. Cum sa copiezi de la colegul atat de bine incat sa scoti o nota mai mare decat el. Si, bineinteles, la probele orale -- cum sa lasi impresia ca stii despre ce vorbesti, atunci cand habar n-ai (a se vedea situatia de fata).

In anii care au urmat, am aplicat sarguincios deprinderile de mai sus, sau poate ca, treptat, le-am depasit. In orice caz, fiecare dintre studentii de fata a dovedit ca este in stare sa treaca peste obstacolele vietii -- intr-un fel sau altul.

Ce am castigat in toti acesti ani? O fundatie pe care sa construim mai departe, poate cativa prieteni adevarati. Si, cred ca e valabil pentru toti (acum, sau macar dupa licenta), increderea ca putem da piept cu lumea si ca avem ce oferi.

Am si pierdut ceva? Un pic de naivitate, poate. Si evident -- e imposibil fara -- multe nopti de somn inaintea examenelor. Uitandu-ma prin sala... vad ca am pierdut si ceva colegi pe drum.

Nu am fi ajuns aici fara sprijinul profesorilor, carora avem atat de multe sa le multumim. Le multumesc pentru ca nu au lasat nici o intrebare fara raspuns. Pentru raspunsurile oneste si sfaturile oferite atunci cand aveam nevoie de ei in postura de indrumator, pe langa cea de profesor. Pentru pauzele lungi dintre ore, esentiale nu

pentru fixarea cunostintelor, ci pentru turele la covrigi. Pentru orarul flexibil in general (sper sa fie si mai flexibil la master, fiindca atunci chiar o sa avem nevoie). Si pentru faptul ca au avut grija sa ne pice atunci cand era cazul. [? Desigur, pentru zambetul cu care ne primesc pe buze cand venim la examen, pentru a-l pica a patra oara la rand.] Eu, cel putin, cred ca am invatat mai multe din examenele pe care le-am picat decat din celelalte.

De asemenea, trebuie sa multumim parintilor, pentru ca ne-au sustinut si ne-au suportat pana acum.

Incotro ne indreptam? Mai avem de sarit un mic hop -- examenul de licenta -- apoi vom putea sa pasim mai departe.

O sa ne imprastiem, iar micile prietenii care s-au format in anii de facultate vor fi puse la incercare.

Multi dintre noi urmeaza sa plece. Unii isi fac planuri inafara, altii vor sa se mute cat mai repede in alt oras si sa inceapa munca. Atat de mare e graba, incat in unele cazuri, micul amanunt numit licenta este lasat pe locul doi.

Cineva remarca, cu ceva timp in urma, ca, in avantul pe care ni-l impunem singuri, uitam sa mai savuram tocmai lucrurile pentru care lucram atat de mult. Poate ca asta trebuie sa facem acum. Sa luam o pauza, si sa ne bucuram de aceasta ocazie -- absolvirea -- impreuna cu oamenii care au facut-o posibila.

Inainte de a incheia, vreau sa fac o multumire speciala doamnei profesor Emilia Pecheanu, care m-a convins sa particip la scoala de vara BTME, anul trecut. A fost o experienta deosebita, pentru care va multumesc din tot sufletul.

De asemenea, multumesc colegei mele Ardieleanu Gabriela pentru inspiratia pe care mi-a dat-o pentru acest discurs, atunci cand eu nu aveam deloc.

Multumesc pentru atentie si sper sa ne intalnim cu totii din nou la reuniune!

FIN